

Arrest

nr. 333 824 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat G. CASTIAUX
Overwinningstraat 124
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie van 25 september 2025 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. CASTIAUX verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 maart 2025 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en verzoekt op 19 maart 2025 om internationale bescherming. Op 25 april 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nummer 339 992. Vervolgens wordt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevraagd, bij wege van voorlopige maatregelen, de

versnelde behandeling te bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging. Bij arrest met nr. 333 823 van 3 oktober 2025 van de Raad wordt deze vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en wordt de vordering tot schorsing verworpen.

1.2. Op 25 september 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op 26 september 2025 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

(…)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Steenokkerzeel (127bis) om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Zweden, op basis van het Dublinakkoord van 14.04.2025, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 28.04.2025, met een termijn van 10 dagen.

Op 05.05.2025 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Zweden wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 22.04.2025. Betrokkene werd op 23.09.2025 door een ICAM-coach gehoord en bracht geen nieuwe elementen aan.

Betrokkene verklaarde verder in zijn hoorrecht dat hij problemen heeft met zijn rug, waarvoor hij in behandeling is. In zijn administratief dossier werd op 16.07.2025 medische informatie geklasseerd, maar uit die documenten blijkt de noodzaak van een medische behandeling of opvolging niet. Betrokkene brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 22.04.2025. Betrokkene bracht in zijn hoorrecht van 23.09.2025 geen nieuwe elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 26 september 2025 aan verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat hij wordt vastgehouden in een gesloten centrum en dat een gedwongen terugkeer op elk moment mogelijk is en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), van de artikelen 51/5 e.v. en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen

3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij maakt ook gewag van een kennelijke beoordelingsfout.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie

Overwegende dat de verzoeker mocht verwachten dat de tegenpartij rekening zou houden met de genocide die momenteel in Palestina plaatsvindt en de huidige oorlogstoestand in Libanon.

De staat Israël doodt momenteel dagelijks honderden Palestijnen door middel van willekeurige bombardementen, terroristische aanslagen, explosieven die in burgerwijken worden achtergelaten, hongersnood, waterverontreiniging en het onthouden van voedsel- en medische hulp.

Palestijnen die in Libanon wonen, worden regelmatig het doelwit van drone-aanvallen, bombardementen en sluipschutters, of van bomaanslagen of aanslagen met boobytraps.

Aangezien de tegenpartij weet dat de Zweedse autoriteiten eerdere asielaanvragen van de verzoeker systematisch hebben afgewezen, kan zij niet ontkennen dat zijn huidige verzoek om bescherming zeer waarschijnlijk ook door de Zweedse autoriteiten zal worden afgewezen.

Het besluit om de verzoeker naar Zweden terug te sturen en het besluit om hem te arresteren en op te sluiten met het oog op zijn uitzetting naar Zweden hebben dan ook ongetwijfeld tot gevolg dat de verzoeker op korte of middellange termijn het risico loopt te worden gerepatrieerd naar Libanon of Palestina.

Het risico dat de bestreden beslissing ertoe bijdraagt dat de verzoeker naar een oorlogsgebied wordt teruggestuurd, is dan ook zeer groot.

Het besluit is dan ook duidelijk in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, aangezien het ertoe leidt dat de verzoeker niet alleen naar Zweden wordt teruggestuurd, maar naar een land waar zijn leven in gevaar zal komen.

Een dergelijk besluit kan alleen worden gemotiveerd door dwingende redenen die verband houden met de bescherming van hogere belangen van de Belgische staat.

Dat is hier niet het geval.

De bestreden beslissing beroept zich op geen enkel hoger belang van de Belgische staat dat een dergelijke blootstelling van de verzoeker aan gevaar rechtvaardigt.

De bestreden beslissing is kennelijk onwettig.

Dat er bij terugkeer naar Zweden dan ook een risico bestaat dat de verzoeker een onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan. Aangezien Zweden de internationale bescherming van de verzoeker al tweemaal heeft geweigerd, houdt zijn terugkeer naar Zweden een zeer groot risico in dat hij naar Libanon of Palestina zal worden teruggestuurd.

Overwegende dat de tegenpartij de argumenten die de verzoeker in zijn beroep RvV CE nr. 339 992 heeft aangevoerd, heeft ontvangen en kennis heeft genomen van deze argumenten.

Toch beweert zij haar verwijderingsbesluit met harde hand ten uitvoer te leggen. Zij negeert daarbij volledig het ingestelde beroep en de door de verzoeker aangevoerde rechten.

Dat alle argumenten die in het eerste beroep zijn aangevoerd, bijgevolg worden bevestigd en geactualiseerd.

Dat de tegenpartij, in volle kennis van zaken, de rechten en algemene rechtsbeginselen schendt die in het eerste beroep worden aangevoerd.

In plaats van het fatsoen te hebben om uw Hooggerechtshof in alle rust kennis te laten nemen van de elementen van het beroep, is zij van plan mijn verzoeker uit het grondgebied te verwijderen en beweert zij dat dit geen enkele invloed heeft op zijn rechten en zijn verdediging.

Dat alle kritiek op de vorige beslissing ook van toepassing is op de onderhavige bestreden beslissing.

Dat het middel ernstig is.

2. Het niet in aanmerking nemen van alle omstandigheden van een dossier, het niet nakomen van de algemene zorgvuldigheidsplicht

Overwegende dat de verzoeker door de tegenpartij is gehoord.

Hij heeft heel duidelijk de details van zijn reis uitgelegd om zijn verzoek om internationale bescherming in België in te dienen.

Overwegende dat de verzoeker duidelijk heeft verklaard geen vertrouwen te hebben in de Zweedse autoriteiten, omdat zij van plan zijn hem naar zijn land van herkomst uit te zetten.

Dat de tegenpartij niet alleen blijft weigeren rekening te houden met de verklaringen van de verzoeker, maar ook beweert geen kennis te hebben van de informatie die de verzoeker in zijn vorige beroep in het dossier heeft opgenomen.

De tegenpartij is in haar bestreden beslissing namelijk van mening dat de beoordeling van de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens reeds heeft plaatsgevonden bij de beslissing van 22/04/2025 (bijlage 26 quater) en dat de verzoeker sindsdien tijdens zijn latere hoorzitting geen aanvullende beoordelingselementen heeft aangevoerd.

De tegenpartij negeert systematisch de elementen die de verzoeker in het kader van zijn vorige beroep aan het dossier heeft toegevoegd, terwijl deze elementen het mogelijk maken om de beoordeling van de tegenpartij van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling te betwisten.

Dat zij daarmee weigert rekening te houden met de omstandigheden van het dossier van de verzoeker en blijft tekortschieten in haar algemene zorgvuldigheidsplicht bij de behandeling van zijn verzoek om bescherming.

Dat het middel ernstig is

3. Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen,

Overwegende dat elke administratieve beslissing wettelijk gemotiveerd moet zijn;

De wet van 29 juli 1991 bepaalt in artikel 3 dat de motivering bestaat uit de vermelding in de handeling van de juridische en feitelijke overwegingen die ten grondslag liggen aan de beslissing;

De motivering moet adequaat zijn;

Dat de omvang van de motivering evenredig moet zijn aan het belang van de beslissing (M. LEROY, "La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver" [De aard, de omvang en de sancties van de motiveringsplicht], Studiedagen van 8 mei 1992 over de formele motivering van administratieve handelingen, blz. 12-13);

Bovendien moet de motivering "adequaat" zijn, wat betekent dat zij duidelijk betrekking moet hebben op de beslissing en dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn;

De wetgever heeft de overheid verplicht haar beslissing beter te beraden. Onder het mom van een vormvereiste heeft hij haar "een discipline opgelegd die haar verplicht elke zaak zorgvuldig te onderzoeken en haar beslissingen te motiveren, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de betrokkenen van de motieven van de beslissingen die hen aangaan, zodat zij kunnen nagaan of dit onderzoek heeft plaatsgevonden." (Doc. Parl., Senaat, 1990-1991, nr. 215/2)

Overwegende dat de aan de verzoeker meegedeelde beslissing geenszins aan de bovengenoemde vereisten voldoet;

Het hoofdberoep is al zes maanden aanhangig en de tegenpartij besluit de verzoeker drie weken voor het opheffen van de Dublin-uitzondering op te sluiten met het oog op zijn verwijdering.

België zal automatisch bevoegd zijn om het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker te behandelen vanaf 14 oktober 2025, dat wil zeggen over 13 dagen.

Geconstateerd kan worden dat het besluit om de verzoeker twee weken voor die datum te arresteren duidelijk onevenredig is, aangezien er al maanden geen maatregelen tegen hem zijn genomen.

De tegenpartij motiveert niet waarom zij na zes maanden van inactiviteit een dergelijk besluit neemt.

Dat de motivering van de beslissing ontoereikend is.

De tegenpartij is namelijk niet op de hoogte van de argumenten die de verzoeker heeft aangevoerd, terwijl deze haar zijn herinnerd en toegelicht in het kader van het beroep tegen het besluit in bijlage 26quater van 25 juni 2024.

Door geen rekening te houden met alle informatie die de verzoeker in het kader van het vorige beroep heeft verstrekt, en door zich te beperken tot de opmerking dat de verzoeker sinds 25 juni 2024 niets nieuws aan zijn dossier heeft toegevoegd, motiveert de tegenpartij haar beslissing onvoldoende.

Er is wel degelijk sprake van een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen."

3.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5 e.v. van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze verordening of deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, *prima facie* niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de administratieve overheid tevens moet motiveren waarom zij haar beslissing op een welbepaalde datum en niet op een andere datum neemt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden en dat verzoeker geen termijn wordt gegeven voor vrijwillig vertrek nu hij de termijn van tien dagen van vrijwillig vertrek in de hem op 28 april 2025 betekende bijlage 26^{quater} niet heeft nageleefd. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

3.2.3.3. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de grieven die verzoeker in zijn verzoekschrift ontwikkelt, met name dat de Zweedse autoriteiten zijn eerdere asielaanvragen systematisch hebben afgewezen zodat zijn huidige verzoek om bescherming zeer waarschijnlijk ook door de Zweedse autoriteiten zal worden afgewezen, dat hij geen vertrouwen heeft in de Zweedse autoriteiten en dat hij het risico loopt om “op korte of middellange termijn (...) te worden gerepatriëerd naar Libanon of Palestina” en dus naar oorlogsgebied, in de lijn liggen van wat hij in zijn verzoekschrift tot schorsing van de

tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie van 25 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) heeft aangevoerd. De Raad oordeelde in zijn arrest met nr. 333 823 van 3 oktober 2025 dat een schending van artikel 3 van het EVRM op het eerste gezicht niet wordt aangetoond. Ter zake kan dienstig worden verwezen naar de overwegingen in punt 3.2.3.3. in het arrest met nr. 33 823 van 3 oktober 2025 van de Raad. Gelet hierop, voert verzoeker niet dienstig aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met zijn verklaringen en de informatie die hij in zijn vorige beroep in het dossier heeft opgenomen, en dit nog daargelaten dat verzoeker in zijn middel nalaat te preciseren welke concrete verklaringen en informatie in de bestreden beslissing genegeerd zouden zijn en welk nieuw licht deze zouden werpen op de motieven van deze beslissing.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Evenmin kan op het eerste gezicht een kennelijke beoordelingsfout worden aangenomen.

3.2.3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde Minister bij het nemen van de bestreden beslissing een foutieve toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet of het in artikel 3 van het EVRM gewaarborgde recht om niet te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen heeft geschonden, zodat verzoeker een schending van het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt. Tot slot toont verzoeker niet aan – en de Raad ziet niet in – wat er onevenredig zou zijn aan het nemen van de bestreden beslissing op 25 september 2025, dertien dagen voor de datum dat de Belgische overheid bevoegd zou worden om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen. Verzoeker diende vanaf 22 april 2025 reeds het Belgisch grondgebied te verlaten en kan niet dienstig voorhouden dat hij door hieraan geen gevolg te geven erop mocht vertrouwen dat de Belgische asielinstanties zijn verzoek om internationale bescherming zouden behandelen en dat hij niet meer naar de grens zou worden teruggeleid.

3.2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
L. REMY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

L. REMY

D. DE BRUYN